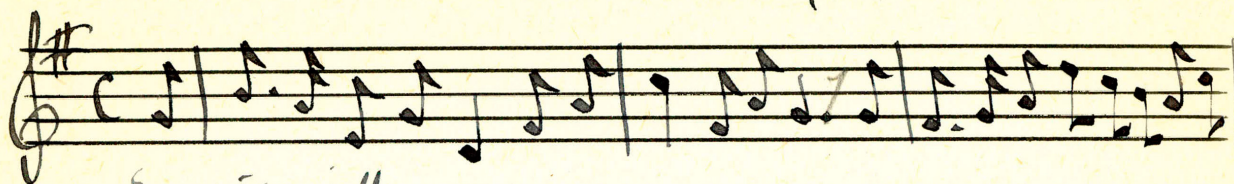

587

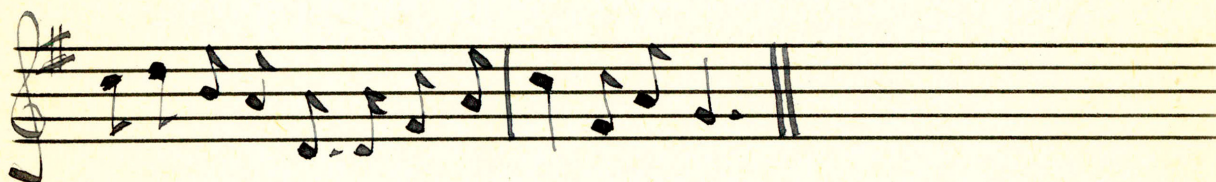
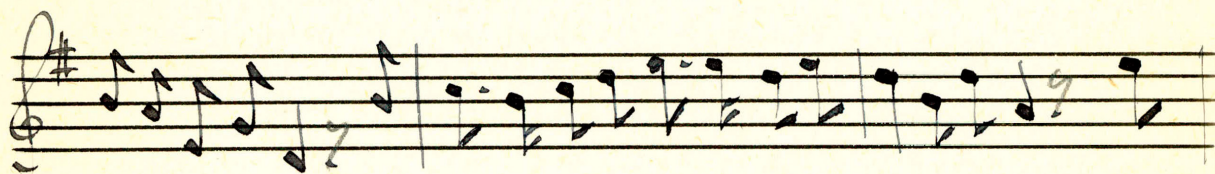
1473

589

Perna, Valhorna

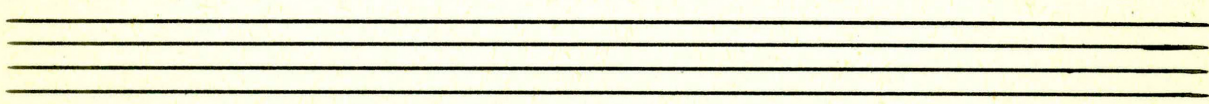
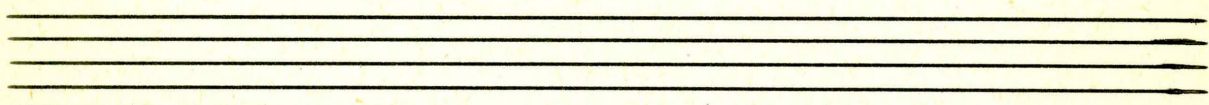
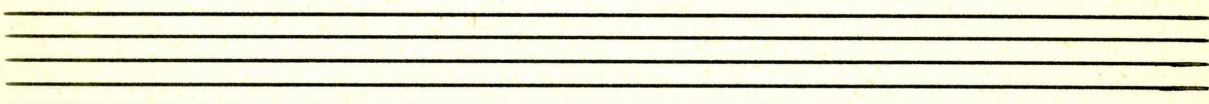
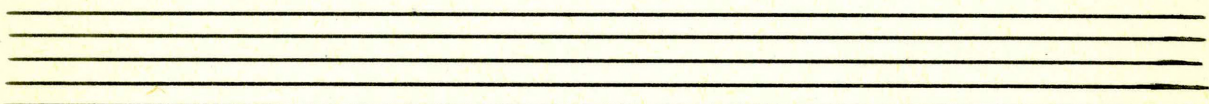
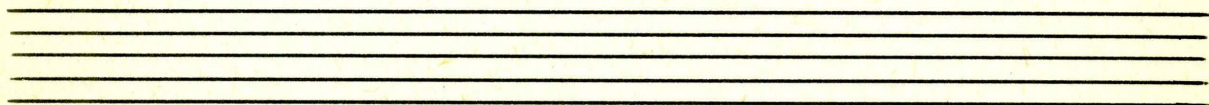
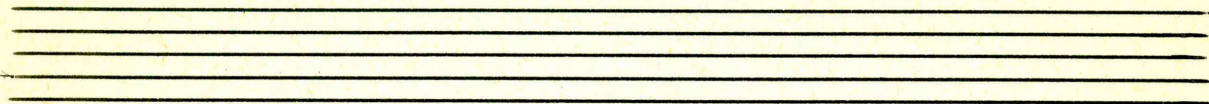
En visa till

Helmi Puurtinen

24.8.24.

Spungen av mormor

1. En visa vill jag sjunga för sällskapet här,
men allra mest för lilla vännen den jag kallar kär.
Jag sjunger den så gärna i en ensam lund
allt lika som jag sjunger den i sällskapets stund.
2. Det var en lördagsafton jag klädde mig till dans,
spatserade i lunden med ära och försans.
Där möte mej några gossar, intill fyra eller fem.
Det var en stor förnöjelse att tala få med dem.
3. Den yngsta och den minsta den kallar jag för min.
Han har så vackra ögon och två rosenröda kind.
Han har så vita händer och en dejerlig gång,
och så ljuvligt stämma på visan den han sjöng.

1473
4. Vi hurra och i dansa till klockan slaget tio,
men de som hemma voro, de lade sig till ro.
Vist lade jag mig neder i ett oroligt sömn.
Jag tänkte på den vännen, som förr har varit min.

5. Vist lade jag mig neder, men hur länge det var.
Jag drömde en dröm, som mig tycktes vara rar.
Jag drömde att jag var i ett främmande land.
I vad landskap det var jag inte nämnas kan.

6. Jag drömde att jag var i en hage så grön
där alla blad och blommor nu knoppades till frön.
Och mitt i den hagen, där står en skön ros.
Där står skam för alla gossar, som inte hålla ord.